

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1163

29.06.2025 (136)

Hitler i krig: Vad hände *egentligen*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 10

Kapitel 9: Slaget om Storbritannien

Hon (England) följde med de andra, hon kommer att föras med de andra och hon kommer att hänga med de andra. Hon har börjat på den nedåtgående vägen och måste nu gryta i sitt stora dilemma."

Dr Joseph Goebbels, dagbok, 28 februari
1945

Med Frankrikes nederlag var kriget i Europa i praktiken avslutat. Ytterligare fientligheter var meningslösa och omotiverade. Britterna, som bokstavligen hade drivits ut i havet, stod ensamma i en hopplös position. Deras enda potentiella allierade av något militärt värde var USA. Men den överväldigande majoriteten av det amerikanska folket och kongressledamöterna motsatte sig bestämt en intervention, trots alla smicker från Roosevelt och Hollywoods kosherfilmmakare. Nej, jänkarna skulle inte komma någon gång snart. Och en upprepning på 1900-talet av

Vilhelm Erövrarens erövring av England på 1000-talet verkade nära förestående. Adolf Hitler hade dock något helt annat i åtanke.

Ända sedan han skrev *Mein Kampf* 1924 var han fast besluten att nå en överenskommelse med briter. Han ansåg att deras imperium var avgörande för stabiliteten i världen och att dess rasligt besläktade ariska folk var Tysklands naturliga allierade. Den nya världsordning han föreställde sig var ett Europas förenta stater lett av riket på kontinenten fram till Ukraina efter att sovjetkommunismen krossats. Resten av jordklotet skulle delas mellan Italien i Medelhavsområdet och Japan i Fjärran Östern; USA i hela Amerika, med Storbritannien som den dominerande kolonialmakten på haven, i Afrika och Indien.

Även om denna vision om ett slags *Pax Aryana* (Hitler kallade japanerna för "Orientens arier") otvivelaktigt var sund - ett globalt exempel på *realpolitik* - och till och med önskvärd, förstördes den av de judiska regeringar som styrde de flesta av dessa länder. Utan ett icke-judiskt ledarskap som inte påverkades av inflytelserika judar med egna internationella agendor, kunde och kan en sådan universell fred inte förverkligas. Otroligt nog underskattade Adolf Hitler, som skapade den första judemedvetna massrörelsen i historien, judarna. "Det bästa blodet i England och Nordamerika kommer att gå med oss", antog han oskyldigt. När hans bästa vän Rudolf Hess förstod att hans enkelriktade uppdrag till England för samarbete med Tyskland hade misslyckats, skrev han till sin fru: "Vi insåg inte då hur långt de brittiska myndigheterna hade gått i att inte längre ha kontroll över sitt eget land."

Den Pax Aryana som Hitler eftersträvade skulle bara ha varit möjlig om Sir Oswald Moseleys *British Union of Fascists* hade installerat sig i det brittiska parlamentet eller om William Dudley Pelleys *Silver Legion* hade tagit över den amerikanska kongressen. De allierade regeringarna var oförmögna att samarbeta med Hitler, hur mycket ett sådant samarbete än låg i deras egna folks bästa intresse. Liksom Roosevelt hade de helt enkelt för mycket *investerat i* judarna eller, liksom Churchill, stod de själva i personlig *skuld* till judarna. I Henry Wallaces privata dagbok, F.D.R:s öppet kommunistiske vicepresident, kan vi till exempel läsa om ett kabinettsmöte i maj 1942, där USA:s utrikesminister noterade att "förstörelsen av det brittiska imperiet är presidentens mål, med början i Indien".

Jämför F.D.R:s avsikter, som uttalades under kriget, när det brittiska folket mest av allt sökte hjälp hos Amerika, med Führerns önskan att bevara sitt imperium. Roosevelt visste att Churchill tjänade pengar som konstförfalskare genom att förfälska målningar av en obskyr, säkert död, postimpressionistisk fransk konstnär (Charles Mauren), och använde skandalen för att skrämma den brittiske premiärministern. I skarp kontrast till detta skämtade Hitler en gång om att han efter kriget skulle låta Churchill fortsätta måla. Hela 1930-talet och halva andra världskriget

skulle passera innan Führern gav upp sin dröm om anglo-tysk vänskap.

Men sommaren 1940, när hans arméer triumferade på kontinenten, var han angelägen om att skapa en permanent fred, om inte en allians med britterna. "Jag ser ingen anledning till att fortsätta denna konflikt", sade han till dem i ett offentligt radiotal. "Låt oss tänka på de outhärdliga umbäranden som våra kvinnor och barn i båda länderna måste utstå om vi tillåter detta meningslösa krig att fortsätta. Jag talar nu, inte som en slagen man som ber om fred, utan som ledaren för en segerrik väpnad styrka som ber om förnuft." Han gjorde inga som helst anspråk på imperiet; han krävde inga villkor för kapitulation, eftersom Englands nederlag inte passade in i hans vision om ett Europas förenta stater, som Storbritannien var en del av. Istället presenterade han de mest generösa erbjudanden om samarbete som någonsin gjorts av en erövrare till fiender som förödmjukats på slagfältet.

Förutom att avstå från militära operationer mot Storbritannien erbjöd sig Führern att omedelbart dra tillbaka sina arméer från alla ockuperade territorier, med undantag för den tyska staden Danzig, och ställde 25 Wehrmacht-divisioner till Englands förfogande mot alla dess fiender. När han talade med fältmarskalk Gerd von Rundstedt efter Englands debacle vid Dunkerque, "sade han att allt han ville ha av England var att de skulle erkänna Tysklands ställning på kontinenten ... Han avslutade med att säga att hans mål var att sluta fred med Storbritannien på en grund som hon skulle anse vara förenlig med sin heder att acceptera" (Walsh, 42).

Hitler fick sällskap av kungen av det neutrala Sverige, påven Pius XII och Storbritanniens egen drottning Elizabeth i uppmaningen till Churchill att avsluta kriget. Den vanlige medborgaren fick dock i stort sett inte veta någonting om Hitlers exempellösa erbjudande. Trots detta visade opinionsundersökningar i tidningarna efter Frankrikes fall att *mer än 50 procent* av britterna inte ville att deras ledare skulle fortsätta kriget. Deras fredsvänliga hållning återspeglades praktiskt taget av hälften av kabinettets medlemmar, som uppmanade till att acceptera Hitlers erbjudande. Churchill lyckades undanhålla alla detaljer i detta storslagna förslag från både massorna och sin egen regering. Om dessa detaljer hade blivit kända, insåg han, skulle majoriteten ha vägt mot honom och gjort honom oförmögen att betala sina förkrossande skulder, som togs upp av de judiska krigsintressen som han var knuten till.

Efter att britterna gått ut i krig spred sig antisemitismen i hela landet. De var upprörda över den katastrof som Hore-Belisha och hans stamfränder hade lett dem in i. I *Wikipedia* står det: "Även de som inte var starka motståndare till honom började ge honom smeknamnet 'Horeb' som en humoristisk ordlek på hans ras, eftersom Horeb nämns i den hebreiska bibeln som den plats där guldkalven tillverkades. Vid den tiden var det allmänt accepterat att Belisha var mer bekymrad över judarna än över Storbritannien. Därför ville han att Storbritannien skulle strida

mot Tyskland bara för att rädda judarna."

Under de första månaderna av andra världskriget blev en antijudisk sång så populär bland soldaterna att han fick den förbjuden i hela krigsmakten. Sången sjöngs till melodin av en välkänd religiös marsch, "Onward, Christian soldiers", och dess respektlösa text uttryckte inte bara brittiskt förakt för konflikten, utan visade också på politisk insikt:

"Framåt, värnpliktsarmé! Ni har inget att frukta.
Israel Hore-Belisha kommer att leda dig bakifrån.
Klädd av Monty Burton (en jude som dominerade Englands konfektionsindustri),
matad på Lyons pajer (Abraham Lyons, som kontrollerade Englands bakverksindustri),
slåss för jiddisch erövring, medan briter dör.
Framåt, värnpliktsarmé, marschera iväg till krig!
Kämpa och dö för judendomen, som vi gjorde tidigare.
Du måste dö för Polen, betala din tacksamhetsskuld
till era välgörare, de internationella bankerna.
Undertrycka tyskarna igen under en judisk stjärna.
Framåt, kristna soldater, goyim som ni är!
Drivna till slakt som en hjord av får
av lögnaktig propaganda som vaggade er alla till sömns.
Så för Israel utomlands måste du kämpa och dö
att Markus Spence och Lowenstein (judiska tidningsägare)
kan dra nytta av vår tid.
Framåt in i Polen, en miljon män ska falla
att Judas skräckvälde kan hålla oss alla i träldom."

Churchill hade mer än kvicka sånger att oroa sig för. Han hade problem med att täppa till offentliga läckor av Hitlers fredsplaner. Den 20 juli 1940 bad en framstående medlem av den brittiska aristokratin, Lord Lothian, tyskarna direkt om en kopia av deras villkor. Genom avlyssning fick Churchill kännedom om lord Lothians förfrågan och beordrade honom att omedelbart upphöra med all kommunikation med riksmyndigheterna. Därefter informerade han den brittiske ambassadören om att han skulle avbryta all dialog med representanter från Berlin, som då desperat försökte göra Hitlers förslag kända och förstådda av regeringen i London. Genom sina befogenheter som premiärminister var det bara Churchill och hans närmaste omgivning som kände till omfattningen av Führerns storsinta erbjudande, och de tänkte inte offentliggöra denna generositet.

Samma dag som Churchill beordrade den brittiske ambassadören att avstå från

all kontakt med tyskarna sände han bud till överbefälhavaren för Bomber Command, Charles Portel, och frågade hur snart han kunde inleda en storskalig terrorräd mot Berlin. Portel svarade att eftersom Luftwaffe hittills hade begränsat sina attacker till militära mål, kunde Royal Air Force inte lagligen bomba fiendens huvudstad, eftersom både England och Tyskland var bundna av internationell rätt. Strax före deras möte berättade Churchill för den amerikanske ambassadören Joseph P. Kennedy att han ville att Hitler skulle börja bomba brittiska civila centra, som ett sätt att frustera freds rörelsen som fick fart både bland allmänheten och regeringen.

Den 24 augusti 1940 uppfylldes hans önskan när piloten i en Heinkel HE-111 överskred sitt mål och släppte två eller tre bomber som exploderade strax innanför Londons östra stadsgräns. Inga människor dödades eller skadades och skadorna på egendom var mycket små. Luftwaffes meddelande om misstaget skickades till Internationella Röda Korset, som via det neutrala Schweiz vidarebefordrade det till de brittiska myndigheterna. Nästa dag gjorde Churchill något som förtjänade avsked och till och med åtal av hans egen regering. Utan att meddela parlamentet, kabinettet eller ens Bomber Command beordrade han 100 *Wellington* och *Whitney* medium-bombplan att anfalla Berlin. Många av inkräktarna sköts ned, men inte förrän de hade dödat några icke-stridande män, kvinnor och barn. Inga militära installationer skadades. Hitler förbjöd Luftwaffe att slå tillbaka.

Under de följande tio dagarna återvände RAF till rikets huvudstad i sju räder, alla likadana, eftersom bostadsområden alltid var målet. Den tyska civila dödstalet började stiga. Führern avstod dock från att gå till motattack, medan hans diplomatiska agenter frenetiskt försökte nå fram till någon form av fredlig uppgörelse eller grundläggande överenskommelse med sina brittiska motsvarigheter. Men de hade fått order av premiärministern att hålla för öronen mot alla vädjanden till förnuftet. Under ökande politiskt tryck från det tyska folket som krävde rättvisa för mordet på oskyldiga civila, beordrade Hitler motvilligt Luftwaffes första räd mot London.

Det var inte en utflygning av 100 eller så åldrande medeltunga bombplan, utan historiens första massanfall av toppmoderna Junkers-88, Dornier-17 och Heinkel-111. Den brittiska huvudstaden utbröt i en eldstorm. Churchill var överlycklig, medan nyhetssändningar i hela England och omvärlden dramatiserade högar av döda civila för miljontals biobesökare, som aldrig fick se bilder av de hundratals döda civila i Berlin som tidigare massakrerats av Churchill, som var ansvarig för den ömsesidiga slakten. Han hade satt igång bombningen av civila, en modern form av grymhet vars arv var den så kallade "matbombningen" av Nordvietnam under 1970-talet och amerikanska flygattacker mot obebäpnade serbiska passagerartåg 1999.

"Blitzen", som den kallades av Londonborna vid den här tiden, avslöjade de

redan växande sprickorna i den engelska demokratin. Enligt den brittiske historikern Michael Walsh "skickade informationsministern Alfred Duff Cooper sin son Julius till Kanada - men utan att informera någon. Föräldrar som hade råd att göra det skickade sina familjer till Amerika eller Samväldet ... I juni, juli och augusti 1940 deltog över 6.000 barn i de rikas exodus" (42). Som Storbritanniens propagandachef var Cooper ansvarig för myten om det engelska folket som delade en gemensam fara mot den grymma fiende som påstods vara ute efter att förintada dem.

Churchills terrorattacker mot icke-stridande övertygade Hitler om att diplomati med morot och piska var den enda metod som återstod för honom. Kanske skulle bombningar få briter att komma till förhandlingsbordet, om än inte till sans. Trots Wehrmachts planer på "Operation Sealion" (invasionen av Storbritannien) hade han alltid hoppats på att slippa invadera England. Ännu hyste han förhoppningar om en framtida anglo-tysk försoning, och en påtvingad ockupation skulle för alltid omöjliggöra en sådan framtid.

Från och med sensommaren hade riksmarskalk Göring en klar nackdel i sina operationer mot England. *Knickbein*, eller "Crooked Leg", kodnamnet för de tyska bombplanens elektroniska navigationssystem, "innebar smala radiostrålar som sändes ut från två vitt skilda platser", enligt historikern Greg Goebel. "De två strålarna korsade varandra över en målstad och markerade den för bombning ... I september 1940, när Luftwaffe övergick till nattliga räder, hade motåtgärderna mot *Knickbein* förfinats. Briter använde kraftigare anti-*Knickbein*-sändare som försämrade *Knickbein*-signalerna genom att injicera dem med morsekodsmönster ... *Knickbein* hade neutraliserats. Utan riktning gick tyska bombplan ibland vilse i mörkret ... Den 19 november anföll Luftwaffe Birmingham. De brittiska störsändarna var på frekvens och de tyska bombernas träffsäkerhet var dålig. Luftwaffe hade vissa framgångar i december mot brittiska städer som inte skyddades av störsändare. Men i januari 1941 hade briter täppt till alla hål (2, 4, 5).

Medan de tyska bombplanens effektivitet minskade genom att deras navigationssystem förbjöds, var Supermarine *Spitfire* minst lika bra som Messerschmitt ME-109, vars stridstid begränsades av bränsleöverbälganden, något som inte bekymrade RAF-piloter, som dessutom kunde hoppa fallskärm till säkerhet och ta strid igen i ett annat stridsflygplan. Luftwaffes piloter hade mindre tur; flygare som hoppade ut över England återvände aldrig. Det är dock inte sant att England räddades från en förestående invasion på grund av att Royal Air Force förstörde för många fiendeplan. Från den 8 augusti, då flygoperationerna inleddes, till den 1 september, då Hitler för första gången uttryckte sin tveksamhet till dem, hade 467 tyska flygplan förlorats mot 1 115 förstörda brittiska plan. Trots att förlusterna fortsatte att vara till Luftwaffes fördel förklarade han vid en flottkonferens två

veckor senare att "den grad av luftherravälde som krävs för att motivera genomförandet av Operation *Sealion* ännu inte har uppnåtts".

Under månaderna som följde vacklade han mellan förhoppningar om att hans ansträngningar skulle kunna nå en uppgörelse med briter och hans bombplan förmåga att tvinga dem till konferensbordet. Han ryggade tillbaka inför tanken på att invadera en naturlig allierad, vars vänskap för alltid skulle äventyras om Tyskland ockuperade landet. Operation *Sealion* avbröts, mindre på grund av brist på tillräcklig dominans i luften, än för att Hitler fortfarande närde hopp om att vinna Storbritannien till sin sida. Men landet hade lidit svårt under de föregående veckorna. Infrastrukturen hade slagits sönder, fabriker sprängts, RAF hade bara några hundra överlevande piloter och ett fåtal användbara flygplan. Även om de uppenbarligen hade undvikit ett totalt nederlag, stod briter inför svältransoner och ökande isolering.

Führern var själv under press. Han var medveten om att tiden snabbt började rinna ut för hans icke-angreppspakt med Sovjetunionen, som var i full färd med att bygga upp sin militär. Priset som Stalin hade krävt för avtalet var att utvidga sin intressesfär över de baltiska staterna. Hitler ryggade tillbaka inför kravet, men tvingades ge efter under händelsernas tryck: Rysslands neutralitet var avgörande för hans konfrontation med de västallierade efter Polens nederlag. Det enda han kunde göra för invånarna i Lettland, Litauen och Estland var att skriva in ett protokoll som förbjöd Sovjet att på något sätt misshandla dem, samtidigt som han tillät migration för alla personer med sina personliga ägodelar. Stalin brydde sig naturligtvis inte om denna del av avtalet när han 1940 ockuperade de baltiska staterna och utsatte dem för samma typ av plundring, massarresteringar och avrättningar som kännetecknade Röda arméns övertaganden överallt.

Hitlers händer var inte mindre bundna när Sovjetunionen anföll Finland den 30 november. Invasionen försatte honom i ett mycket dåligt läge, både politiskt och militärt. Strategerna i London och Paris satte erövringen av Norge och Sverige högst upp på prioriteringslistan på grund av järnmalmstillgångarna i Norge och flottbaserna i Sverige. Följaktligen hjälpte Storbritannien och Frankrike finnarna med förnödenheter för att dra nytta av de antityska stämningar som svepte genom Skandinavien, där Riket ansågs stödja rysk aggression, och de allierade propagandisterna hade en hel dag med att förlöjliga "nazisternas falska antikommunism". Allt detta uthärdade Führern i bitter tystnad, samtidigt som han litade på att stödet från hans egna landsmän inte skulle undergrävas. De var tvungna att hålla sig på avstånd, trots sina djupa sympatier för finnarna och balterna, medan en rovgirig sovjetisk juggernaut gnagde på Europas östra kanter. Hitler hade verkligen ingått en pakt med djävulen, vars pris för att vinna tid för seger var de nordiska folkens fruktansvärda uppoffringar.

Stalins planer för Finland verkade inte mindre säkra än hans enkla erövring av Lettland, Litauen och Estland, som föll i hans händer utan strid. 300.000 sovjetiska trupper och 800 stridsflygplan mötte 120.000 finska försvarare som flög omkring 100 mestadels föråldrade och underutrustade flygplan. Den mäktiga 7:e Röda armén, som invaderade genom Karelska näset, stoppades i sin framfart av Mannerheimlinjen, en listigt utformad serie av förskjutna, fantastiskt kamouflerade pillboxar och pansarvärn uppkallade efter Finlands överbefälhavare Carl Gustav Mannerheim. 75:e och 139:e divisionerna i 8:e armén, som rusade fram för att avlösa de fastlåsta röda styrkorna, hamnade i bakhåll på Ladogasjöns bortre strand av finska skidbataljoner som sköt med vintersäkra *Suomi* 9 mm kulsprutor. De underlägsna ryska skjutvapnen frös sönder i minusgraderna och bidrog till att över 5.000 kommunister miste livet. Under tiden blev den sovjetiska 163:e divisionen avskuren från sin 9:e armé som avancerade in i centrala Finland och förintades sedan, liksom den 44:e divisionen mitt under sin halsbrytande reträtt.

Det finska flygvapnet var en brokig blandning av avlagda flygplan från andra nationer, mestadels gamla tvåplan från Italien, Holland, Frankrike och England. Med dessa föråldrade farkoster och i ett underläge på åtta mot ett utmanade de finska piloterna ändå den sovjetiska flygarmadan, tills deras framgångar i luften över fronten liknade segern på marken. Mindre än en månad efter de rödas invasion låg 27.500 av dem döda, vilket var mer än tio gånger så många som de finska offren. Stalins förödmjukelse mot ett numerärt och teknologiskt underlägset offer berodde delvis på den dåliga moralen och träningen av hans egna trupper, som var illa betjänade av sina politiskt korrekta, militärt inkompetenta officerare. De blev bokstavligen uträknade och utkonkurrerade av de mer motiverade finnarna, vars heroiska försvar uppmuntrade Hitler, när han förberedde sin egen attack mot Sovjetunionen.

För att Tyskland skulle vara redo för den konfrontation på liv och död som skulle äga rum under våren var det nödvändigt att neutralisera Storbritannien. Han visste att kampen mot imperiet, som var en sjömakt, endast kunde anförtros Kriegsmarine. Följaktligen beordrade han att ubåtsproduktionen skulle ökas. England kunde effektivt inneslutas genom att stänga av det från allt stöd utifrån, något som hans marina styrkor kanske skulle kunna åstadkomma. Efter att på detta sätt ha satt sin tillit till rikets sjömän och fartyg vände Führern sin uppmärksamhet mot öst. Men innan han kunde börja där, drog en annan kontinent till sig hans uppmärksamhet.

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLJEVISMEN!**
Translated from the SS Original

**The Poisonous
Mushroom**
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

**Hitler
in Italy**
**HITLER
in ITALIEN**
English / German / Deutsch / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

**Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**